

„Ziua de 1 Mai a devenit un simbol al uriașei energii revoluționare a clasei muncitoare, al hotărîrii sale de a lichida exploatarea și asupra omului de către om, de a clădi o societate nouă, a egalității și dreptății sociale, a bunăstării și fericirii celor ce muncesc, de a asigura o lume mai dreaptă și mai bună, fără războaie, o lume a păcii și frăției”.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Scînteia

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

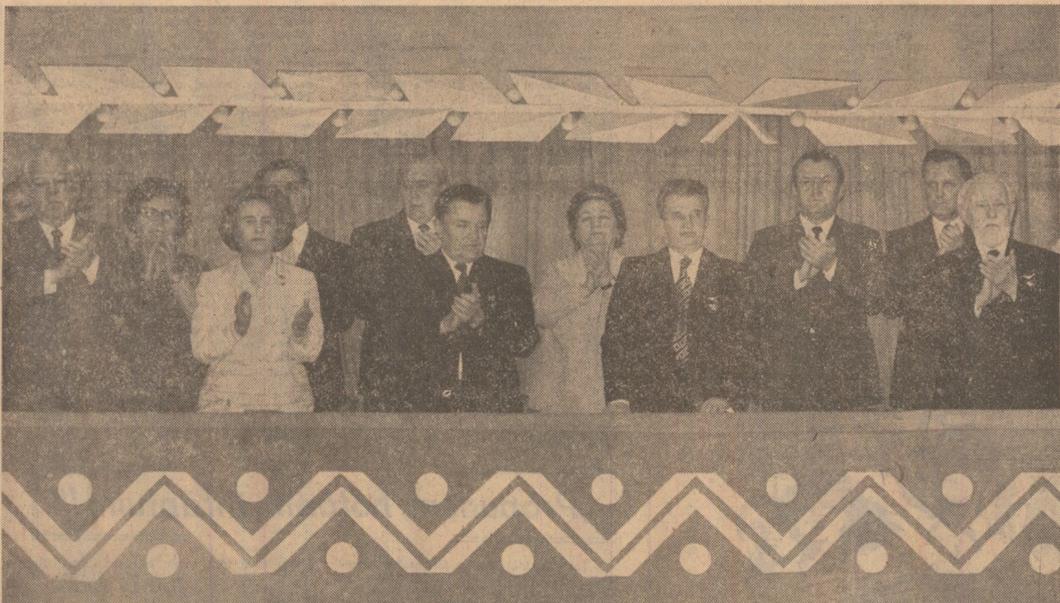
Anul L Nr. 12034

Vineri 1 MAI 1981

6 PAGINI — 30 BANI

ÎN PREZENȚA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU, a celorlalți conducători de partid și de stat, într-o atmosferă sărbătorească, de vibrant patriotism, ieri a avut loc

ADUNAREA POPULARĂ CONSACRATĂ ZILEI DE 1 MAI

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, tovarășa Elena Ceaușescu, ceilalți tovarăși din conducerea partidului și statului au participat, joi după-amiază, la adunarea populară din Capitală consacrată zilei de 1 Mai — Ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc.

Sărbătorim, în acest an, ziua frăției muncitorilor de pretutindeni în atmosfera de puternică eferescență creatoare în care aniversăm 60 de ani de la făurirea Partidului Comunist Român, eveniment de însemn-

ate istorică în viața clasei noastre muncitoare, moment inconfundabil în lupta pentru dreptate și libertate socială și națională, partidul nostru afirmându-se de-a lungul întregii sale existențe drept exponentul fidel

al intereselor supreme ale poporului român, conducătorul încercat al operei revoluționare de edificare a socialismului în România. Sub conducerea partidului, strîns uniți în jurul secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, oamenii muncii din patria noastră — români, maghiari, germani și de alte naționalități — împlinesc această tradițională sărbătoare cu succese de seamă în realizarea, în condiții de înaltă eficiență, a sarcinilor economico-sociale pe 1981, primul an din actualul cincinal, al călărit și eficienței, în împlinirea hotărîrilor istorice ale celui de-al XII-lea Congres

al partidului, care a jalonat cu clarviziune calea dezvoltării viitoare a României socialiste. Muncind cu abnegație și elan revoluționar pentru ridicarea țării noastre pe noi trepte de progres și civilizație, poporul român își aduce, în același timp, contribuția sa internațională la cauza întăririi forțelor păcii și progresului, la creșterea și afirmarea prestigiului socialismului în întreaga lume. De ziua internațională a frăției celor ce muncesc, poporul român își manifestă hotărîrea de a acționa pentru dezvoltarea cooperării și prieteniei cu

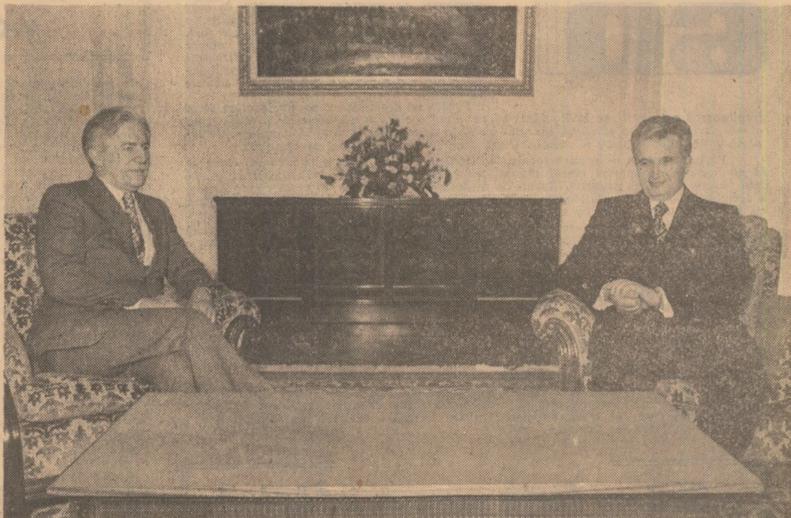
(Continuare în pag. a III-a)

NICOLAE CEAUȘESCU

PRIMIRI LA TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU

Delegația parlamentului canadian, condusă de președintele Senatului

Președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a primit, în ziua de 30 aprilie, delegația parlamentului canadian, condusă de Jean Marchand, președintele Senatului, care, la invitația Marii Adunări Naționale, întreprinde o vizită în țara noastră. Din delegație fac parte Raymond Joseph Perrault și Royce Herbert Firth, senatori din partea Partidului Liberal, Jacques Flynn, senator din partea Partidului Progresist Conservator, Yvon Pinard, membru al Camerei Comunelor din partea Partidului Liberal, membru al Guvernului Federal, președintele Consiliului Privat, Donald Frank Mazankowski, membru al Camerei Comunelor din partea Partidului Progresist Conservator, Eva Cole, membru al Camerei Comunelor din partea Partidului Liberal, Laverne Lewycky, membru al Camerei Comunelor din partea Partidului Nou Democrat.

La primire au participat Nicolae Glosan, președintele Marii Adunări Naționale, Stefan Andrei, ministrul afacerilor externe, Emilia Sonea, vicepreședinte al M.A.N., Tiberiu Muresan, deputat. A fost de față Peter McLaren Roberts, ambasadorul Canadei la București. Exprimînd întreaga grațitudine pentru întreprinderea acordată, președintele Senatului a transmis tovarășului Nicolae Ceaușescu un cald salut și cele mai cordiale urări din partea primului ministru al Canadei, Pierre Elliott Trudeau, și a poporului canadian. Totodată, el a relevat sa-

tisfăcția sa și a membrilor delegației pentru posibilitatea oferită de a vizita România și de a examina — cu acest prilej — noi căi și posibilități de amplificare a colaborării dintre România și Canada. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a mulțumit și a rugat să se transmită primului ministru al Canadei salutul său cordial și cele mai bune urări, iar poporul canadian urări de prosperitate și pace. În cadrul întreprinderii au fost evocate relațiile prietenești dintre România și Canada, sublinindu-se că ele s-au extins și îmbogățit continuu în ultimii ani. A fost apreciată evoluția pozitivă a schimburilor comerciale, a cooperării industriale, științifice și tehnologice, precum și a colaborării pe tărîmul folosirii în scopuri pacifice a energiei nucleare. Convorbirea a reliefat dorința ambelor părți de a se conferi dimensiuni tot mai largi relațiilor româno-canadiene, de a se dezvolta și mai puternic colaborarea bilaterală, pe plan politic, economic, tehnico-științific, cultural și în alte sfere de activitate, de a se iniția acțiuni de cooperare pe terțe piețe. A fost relevat rolul însemnat ce revine parlamentelor din cele două țări în promovarea susținută a colaborării dintre România și Canada, în întărirea prieteniei dintre popoarele noastre, în folosul și spre binele lor, al cauzei generale a păcii, cooperării și înțelegerii între națiuni. S-au abordat, de asemenea, probleme actuale ale vieții internaționale, apărîndu-se că este necesar să se depună eforturi sporite pentru reu-

Șeful delegației americane la reuniunea de la Madrid

În ziua de 30 aprilie, tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, a primit pe Max Kampelman, șeful delegației americane la reuniunea statelor participante la Conferința pentru securitate și cooperare în Europa de la Madrid, care se află în vizită în țara noastră. La primire au luat parte Stefan Andrei, ministrul afacerilor externe, Ion Dăcu, ambasador în M.A.E. A fost de față Rudolph Aggrey, ambasadorul Statelor Unite ale Americii la București. Oaspetele a mulțumit călduros președintelui Nicolae Ceaușescu pentru întreprinderea acordată, exprimîndu-și profunda satisfacție de a fi primit de șeful statului român și de a avea un schimb de păreri în probleme bilaterale și internaționale de interes com.

Cu acest prilej a fost relevată evoluția pozitivă a relațiilor dintre România și S.U.A. și s-a manifestat dorința comună de a extinde și aprofunda în continuare bunele raporturi româno-americane, pe plan politic, economic, tehnico-științific, cultural și în alte domenii de activitate, în folosul ambelor țări și popoare, al înțelegerii și colaborării între națiuni. Au fost examinate, de asemenea, aspecte actuale ale vieții internaționale. În acest cadru, s-a evidențiat necesitatea intensificării eforturilor pentru îmbunătățirea climatului politicii de destindere, păcii și respect al independenței naționale a tuturor popoarelor, pentru eliminarea surselor de tensiune și conflict existente în diferite zone ale globului, pentru rezolvarea diferendelor dintre state exclusiv pe cale politică, prin tratative. În timpul convorbirii, o atenție deosebită a fost acordată problemelor privind securitatea și cooperarea în Europa. În acest sens, s-a apreciat importanța încheierii cu succes a

reuniunii de la Madrid, care să dea un impuls transpunerii integrale în fapt a prevederilor documentelor de la Helsinki, să deschidă calea adopțării de măsuri consacrate creșterii încrederii și dezarmării pe continent, să ducă la extinderea colaborării economice, tehnico-științifice, culturale și în alte domenii. S-a arătat că este în interesul tuturor națiunilor europene de a se realiza continuitatea Conferinței de la Helsinki, de a se face totuși pentru edificarea unei Europe unite. Totodată a fost reliefată importanța înfăptuirii dezarmării în primul rînd a dezarmării nucleare, sublinindu-se necesitatea adopțării unor măsuri practice de oprire a cursului înarmării, de trecere treptată la reducerea cheltuielilor militare și alocarea fondurilor în scopul dezvoltării economico-sociale proprii și al ajutorării țărilor în curs de dezvoltare. Într-o atmosferă de încredere și înțelegere, s-a apreciat că este necesar să se depună eforturi sporite pentru reu-

Ambasadorul Sultanatului Oman

Președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a primit, joi, pe Ahmed Mohamed Al-Jamali, ambasadorul

Sultanatului Oman, în vizită de ră-mănos bun, în legătură cu încheierea misiunii acestuia în țara noastră.

Cu acest prilej a avut loc o convorbire, care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială.

CLASA MUNCITOARE pe puntea de comandă a istoriei noastre contemporane

PAGINA A II-A

Solidaritatea și colaborarea cu toate forțele revoluționare, progresiste — cauză scumpă a comunistilor români

PAGINA A VI-A

„Ca partea cea mai înaintată a clasei muncitoare, partidul conduce nu în numele, ci împreună cu clasa muncitoare, cu întregul popor“.

NICOLAE CEAUȘESCU

In România sînt 7.500.000 de muncitori. Adică 70 la sută dintre toți cei ce muncesc („populația ocupată“, cum o numesc statisticile).

7.500.000 — efectivul clasei muncitoare. În 1938 erau de 7 ori mai puțini (1.000.000).

O simplă creștere numerică? Nicidecum. Într-o perioadă a evoluției se cuprinde o istorie extraordinară. Procese revoluționare profunde s-au petrecut, într-o desfășurare dirijată, metodică și programată printr-o politică menită să schimbe din temelii destinul, structura, starea materială, starea morală și starea de spirit a societății românești, s-o înalte în piscurile libertății, independenței, prosperității și demnității la care de secole și secole au năzduit milioanele de români. Prin cumuli de generații au fost, de fapt, miliarde. Sub gheața albastră a osemintelor aitor generații de înflăcărați luptători care și-au jertfit viața pentru îndeplinirea acestor idealuri, cu privirile ațintite în viitor.

Pentru ca asemenea supreme idealuri să se împlinească a trebuit ca în România să se nască o clasă a muncitorilor și, din sinul ei, un partid care s-o conducă, înmărmur, înmărmur, a unei ideologii revoluționare, a dreptății istorice și sociale. Clasa muncitoare și partidul ei comunist.

„Partidul nostru — spunea tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU la recentul Congres al sindicatelor, congresul clasei muncitoare — a pornit de la transformarea clasei muncitoare din clasă aspirată, lipsită de mijloace de producție, în clasă conducătoare a societății, stăpînă pe mijloacele de producție, producătoare și beneficiară, împreună cu întregul popor, a unei societăți socialiste, a întregii bogății naționale.“

Condușă de partid, clasa muncitoare a luptat pentru a se elibera, a îndeplini revoluția. Eliberându-se pe sine a eliberat întreaga societate, antrenîndu-o apoi într-o operă politică și socială fără epal în istorie: construcția socialismului.

„Clasa în atac“, i-a spus unul dintre marii poeți ai lumii. Iar noi înțelegem prin asta — a înțelegem și istoria — o ofensivă în numele marilor și autenticilor drepturi și libertăți ale omului: dreptul la viață demnă pentru toți, dreptul la muncă, dreptul egal la afirmarea personalității, libertatea unui întreg popor de a-și hotărî singur soarta.

Cei 60 de ani de existență și de neînclătinată luptă al partidului clasei muncitoare această sublimă semnificație o poartă. Un drum greu dar victorios în care, pe puntea de comandă a istoriei se află muncitorimea, mereu mai puternică, prin număr, spirit și voință, și care a dat nume și strălucire societății și timpului nostru.

Cine au fost și cine sînt astăzi muncitorii? Repertoriul s-a aflat zilele trecute într-un vechi colectiv muncitoresc, în fabrica „Timpuri noi“ (cega mai veche din Capitală), care i-a oferit suficiente repere pentru o călătorie în trecut de la clasa muncitoare din România.

„Sîntem forța care a înfăptuit revoluția“

În marșul odios a mișcărilor muncitorești, a necontenitului ei efortului de a organiza și de a se împotrivi astfel, cu fermitate și cizig de cauză, cumplitului mecanism al exploatacii capitaliste, aici la „Lemaitre“ s-au scris pagini dramatice. Istoria de peste un secol a unității este, în fapt, istoria unor neurmate incursiuni între muncitorii asupriți și patronii înverșunați în lăcomia lor. Vom găsi, în aceste pagini, toate marile momente și etape pe care le-a parcurs întreaga clasă a muncitorilor din România, de la primele forme de organizare a solidarității de clasă pînă la crearea Partidului Comunist, pînă la revoluția de eliberare națională și socială și pînă la fierbințele prezent. Filiala acestei istorii ar fi peste măsură de lung. Nu-l vom derula aici. Doar unele semnificative mărturii.

Omul cu care discutăm este, prin biografia sa, asemenea altor de multora dintre marii virșnici muncitori ai țării, o istorie vie. Se află în uzină din 1940. Gheorghe Aurelian, muncitor specialist, 37 de ani.

„Vedeți dumneavoastră, începe el, am participat la marșul evenimentelor revoluționare cu puterea și dăruirea tineretii mele, urmîndu-mi pe cei mai virșnici, dar stînd de ce. Patru ani în uzină, patru ani de viață între muncitorii oropsii al acestui mare oraș, lini luminaseră mîntea, de acum separam binele de rău, știam că fac parte din cea mai numeroasă, cea mai exploataată clasă socială, dar și cea mai conștientă de misiunea sa. Știam că există un partid al ei, partidul comunist, cunoșteam forța sa, știam că el deține adevărul și știam că drumul ce ni-l arăta era, pentru noi, singurul drum al eliberării, al alicei vieți. În mîntea mea, în sufletul meu atunci cînd ne-am văzut, pentru prima oară, în stradă, într-o coloană nesfrîșită a muncitorilor din tot orașul și am simțit că erau de mulți și de puternici, cit erau de uniți și cu cîtă forță își spuneau cuvîntul. Era imediat după insurecție, știam că mulți dintre ei participaseră la ea, îl văzuseră în detașamentele care luptaseră, înarmate, pentru izgonirea hitleristilor din București, iar acum începeau marile lupte politice pentru curățirea puterii, pentru îndeplinirea revoluției socialiste. În rîndurile clasei muncitoare mă simțeam și eu puternic, eram mîndru de ea și de mine.“

În popasurile sale mai vechi și mai noi prin uzinele țării, repertoriul a avut de altcea ori prilejul să asculte asemenea mărturii cu să cunoască sentimentele altor muncitori cu părul cărunt, care i-au vorbit, cu omenescă amorie, despre sentimentul de magnifică forță și de conștientă participare la schimbarea destinului țării și a istoriei. Muncitorii de la „Vulcan“ care au luptat la barierile orașului pentru a respinge intrarea în București a unor unități ale armatei germane sau muncitorii de la „Semănătoarea“, și din altele alic uzine care se aflau, cu steaguri roșii și cu pancarte, înmărmur numele Partidului Comunist Român și cerînd conducerea de către popor și partid a țării, pe marile bulevarduri și în marile piețe.

În acei ani de după război. Oamenii care vorbesc cu mîndria de a se fi aflat cu pumnii lor strîși și cu glasul lor, în torentul voinței a zeci și sute de mii de muncitori, despre sentimentul ce-i stăpînea, al forței și al răspunderii față de istorie și față de popor. Am privit din nou fotografiile pe care le publică atunci ziarul, de la marile manifestații de stradă, intruniri și mitinguri populare. Deslușit în el, unul lângă altul, chipuri de muncitori. Iar în totalitatea lor, în numărul și atitudinea lor, răzbat împetios sentimentul și conștința puterii. În nepuțința lor, guvernării reacționare, cum mai făcuseră și altă dată în istorie, au îndreptat asupra multimii muncitorilor focul mitralierelor. Doar că de data aceasta nu despre o grevă oarecare, nu despre o acțiune muncitorească izolată era vorba, ci despre revoluția însăși.

aveau în fața lor zidul puternic al întregii clase muncitoare, care urvase pe puntea de comandă a istoriei. Aveau în fața lor un partid, despre care, referîndu-se la trutul de luptă, tovarășul Nicolae CEAUȘESCU spunea: „Am străbătut drum lung, a trebuit să căm piscuri înalte, mergînd pe căi necunoscute, am avut de îndeplinit multe greutăți... dar au am dat niciodată înapoi, am mers neabătut înainte.“

Revoluția pe care a înfăptuit-o clasa muncitoare, în frunte cu partidul ei comunist, nu-și spunea cuvîntul doar acolo, la marile mitinguri, ci în întreaga bătaie politică, socială, economică.

Nu, patronii nu mai puteau face ce voiau ei, își continuă amintirea Gheorghe Aurelian. Partidul crease în uzina noastră, ca în toată țara, comitete muncitorești. Cel mai puternic era comitetul de întreprindere, cu misiunea de a reprezenta voința muncitorilor în conducerea întreprinderii. Partidul ne spunea „Totul pentru front, totul pentru victorie!“. Și chiar dacă patronul se împotriva și iherca să ne pună bețe în roate, noi, prin comitetul nostru, îl silam să acționeze pentru interesele mari ale națiunii. Vedeți, democrația muncitorească s-a născut chiar de atunci, de la început. Ca expresie și ca formă de acțiune a revoluției...“

Comitetul noi ordinduri, al organizării pe baze socialiste a întregii vieți, s-au născut încă din prima clipă a revoluției, pentru că ei se aflau în chiar esența politică a partidului care a condus revoluția. Elementele autoconducerii muncitorești, cadrul afirmării voinței populare constituia însăși forța acțiunilor revoluționare.

— Ați văzut fotografia aceea din Piața Palatului, din seara de 30 decembrie 1947?, mă întreabă inginerul Constantin Dumitrescu, pe atunci tînar muncitor la „Lemaitre“. În hora din marea piață, dacă vă uitați bine, o să ne recunoașteți și pe noi, pe lemetriști. Am ajuns printre primii, pentru că am vrut să întărim, prin manifestarea de adunare și bucuriei noastre, actul constituirii puterii populare: Republica.

Un pas mai era de făcut pentru desăvîșirea revoluției, pentru a înalta ultima coloană de granit la zidirea unei ordinduri care să se poată chema a puterii populare și a construirii unui nou tip de societate, societatea socialistă.

„Pasul acesta a fost făcut cînd lîni și jumătate mai tîrziu, la 11 iunie 1948... Naționalizarea principalelor mijloace de producție.

— Nu mă aflam aici, povesteste mai departe inginerul. Imi făcăm arma, dar cînd m-am întors, la un an, am găsit parca altă uzină. Încă se vorbea cu înflăcărat despre ziua aceea. Și oamenii erau parca alții, aveau, în uzină, sentimentul de stăpîni... În fosta locuință din mijlocul uzinei, a patronului, se deschisese o școală a muncitorilor. Învațau să conducă... Flîncă nu era ușor...“

Mulți dintre muncitorii mai în virșii mi-au vorbit aici, cu o vibrație aparte în glas, despre primul director muncitor al uzinei. Fusese mustru străngar. El reprezentă un simbol, simbolul stăpînirii uzinei de către muncitori și deci al unei ere noi în istoria și în destinul ei. Și al țării. Evocările, mărturisirile aceluia act istoric, prin care o etapă a revoluției se încheia printr-o mare victorie, pentru a se începe o alta, trăiesc încă în toate uzinele, fabricile și atelierelor care au devenit atunci avere a poporului, mijloace de producție în stăpînirea clasei muncitoare. Aici amintirea unui muncitor-director... La Cîmpia Turzii o fotografie (cunoscuta fotografie în care doi muncitori bat la poarta uzinei o firmă nouă și înaltă deasupra ei steagul roșu)... La „23 August“ amintirea unei nopți de veghe muncitorească la porțile și în acareturile patronale... Pretutindeni același sentiment: al unui act care a aparținut puterii revoluționare a muncitorilor conduși de partid spre îndeplinirea misiunii lor istorice.

CLASA MUNCITOARE

pe puntea de comandă

a istoriei noastre

contemporane

„Timpuri noi“, timpurile victoriei socialismului

Ce s-a întîmplat după aceea în uzina aceasta? Ce s-a întîmplat în toate celelalte, în toată societatea. Se păstrează în uzină, cu stînențe, fotografiile primelor motoare produse aici. Nu s-a putut păstra nici un exemplar din acele motoare pentru că reținerul lui în uzină, ca document, ar fi fost un prea mare lux. De motoarele acelea avea atunci nevoie ca de aer și soare noua economie a țării, la primul ei pași spre dezvoltare. Ca și primele tractoare de la Brăsova, ca și primele strunguri de la Arad, ca multe alte prime produse ale primelor planuri prin care statul socialist, condus de către muncitori, pornea ofensiva industrializării, au fost rodul unui extraordinar entuziasm, dar și rodul unui nou tip de relații în întreaga viață economică și socială.

Gheorghe Aurelian, ca și inginerul Constantin Dumitrescu mi-au vorbit aici, la „Timpuri noi“, despre anii în care mergeau, cu echipe de muncitori, ca să-i ajute pe țărani în repararea uneltelor. Li se repartizaseră anumite comune din Cîmpia Dunării și se aflau acolo duminică de duminică. De reparau uneltelor agricole dar — spun ei — ajutorul era, de fapt, cu mult mai profund și s-a perpetuat, în timp... „Eram, de fapt, purtători de cuvînt și revoluție!“

Și primele tractoare, și primele motoare, și primele grupuri electrogene pentru agricultură, ca multe și multe altele, s-aveau oare același scop? Anume de a consolida și politic, dar și economic, alianța dintre clasa muncitoare și țăr-

nime, de a contribui cu toate forțele la transformarea socialistă a agriculturii și de a desăvîși astfel revoluția prin victoria deplină a socialismului la orase și sate. A instaura în întreaga societate reținerul de producție socialistă — iată imperativul sub care timp îndelungat a acționat clasa muncitoare.

— Uzina s-a reprofilit atunci, în perioada primelor planuri cincinale — spune inginerul-șef de azi, fostul muncitor pe atunci, Enache Grolaru. De la reparații de locomotive și alte operații mărunte am trecut la producția de motoare diesel și semidiesel. Care erau cu mult mai complexe. Și au fost bune. Unele mai funcționează și azi... Mai primim cereri de piese de schimb pentru ele. De ce am făcut asta? Pentru că trebuia să fim prezenți, cu produse superioare, în marea operă de industrializare.

Opera de industrializare? Gîndită, elaborată sistematic, organizată și strategic programată de către partid, ea a fost înfăptuită, print-un imens efort, de către brațele muncitorilor. Lupînd pentru izbînda cauzii socialiste în întreaga societate, muncitorimea și-a îndeplinit magistrul, ca s-o numim așa, și sarcina sa de producție: industrializarea socialistă. Priviți edificiile industriale noi, mîile de fabrici și uzine moderne, marile platforme industriale, și chiar dacă n-o veți vedea, iscălitura constructorului e gravată în conștința națiunii. El se numește „clasa muncitoare din România“.

M-am aflat un timp în preajma unuia dintre cei mai virșnici muncitori ai uzinei, frezorul Ion Cotigă, de 38 de ani. L-am primit mai tîrziu de departe cum lucra la mașina lui dintr-un colț de hală, înconjurat de alte câteva mașini, la care lucrau cîțiva băieți și cîteva fete. Chip de bătrîn înțelept și generos. Din cînd în cînd, cite unul dintre tinerii se apropia și i se adresa, peșeme, cu o întrebare. Era, firește, înterupt din muncă sa. Dar nici urmă de lîtare. Dimpotrivă, îi primea cu un zîmbet, îi asculta și le vorbea cu răbdare, cu gesturi moi... Am fost atent și la felul în care îl priveau și-l ascultau acei tineri. Era, la ei, nu numai respectul datorat părului său argintat. Era și filială dragoste în acele priviri și mai era, parca, respectul pentru o anumite competență, pentru autoritatea unei biografii în care se citeau toate semnele freneticii epoci pe care a parcurs-o, ale extraordinare istorii la făcirea căreia a participat.

Așa și este. Ion Cotigă a venit aici de la țară, în 1951, din Gorj (satul Litricu) ca să învețe o meserie, simțind că spre asta îl cheamă noile timpuri (de asta și-o fi ales uzina... „Timpuri noi“?).

Între am în partid acolo. La țară, încă din 1947. Dar aici am văzut că, în uzină, comunistii își vedeau cu mult mai adînc rostul. Aici existau tradiții revoluționare, comuniste cu experiență. Și multe, multe treburi de făcut. Și în producție aveam sarcini grele, că eram începători în fabricația de motoare. Am intrat în lîrul alicei munci și al alicei vieți. Am învățat repede și bine meseria și aici nu știu cînd am devenit alt om, adică unul care nu mai gîndea numai pentru sine și cel din preajmă, ci judeca totul, ca să zic așa, la scară națională, prin optica răspunderii clasei muncitoare pentru destinul întregii țări. Am primit diverse însăși obiștîni și de partid, le îndeplineam și astăzi. Mă ocup, de exemplu, de tineri; că trebuie să facem din ei muncitori, comunisti, oameni întregi. Ei au altă pregătire școlară decît am avut-o noi, cei care a trebuit să buchisim cartea după orele de muncă. Pornesc în viață de la un alt orizont de cunoaștere. Pentru că, în fond, pentru ei am făcut noi tot ce-am făcut; ca să-i vedem pe ei, sănătoși, senini, luminați. Liberi de orice asupră... Și pentru ca atunci cînd merge să învețe o meserie să nu mai spună „am intrat la stăpîn“.

L-am primit, l-am ascultat și mi-au venit în mîntea chipurile a sute și mii de alic muncitori din generația lui pe care l-am cunoscut în timp. Ca și chipurile altor sute și mii de muncitori tineri crescuți din seva alicor generații. Și-am avut, cum aveți și dumneavoastră, imaginea unei impresionante creșteri. Imaginea unei

clase muncitoare urmînd, în procesul dezvoltării generale (pe care a determinat-o ca forță motoare a istoriei), o împeutuoasă evoluție „pentru sine“. Spunea și bătrînul: „am devenit alt om“. El și întreaga lui clasă, cu toți cei care au venit, mai tîrziu și din alte pieci, în urșia ei coloană. S-a înfrumusețat pe sine prin la imaginea unui alt tip de muncitor decît a aceluia pe care-l găsim în mai vechile noastre amintiri. Muncitorul acesta ar ni se desfășează sub chipul unui tînar dezinvolt, vehiculînd și descîndu-și cu ușurință termenii complicații ai unor profesii care cer presăgîre și unvers tehnice superioare, cu o gîndire economică vie și eficientă și al cărui randament în muncă este înzecit pe ce vine nu de la cantitatea, ci de la calitatea efortului. Iată și o statistică profund revelatoare în ultimii 15 ani, creșterile cele mai însemnate ale personalității muncitor (de 4 pînă la de 15 ori) s-au înregistrat în meseriile „de virș“ ale industriei: electronist, operator chimist, strungar, rabotor ș.a.

Faptul acesta ne vorbește mai tînti despre o anumite evoluție a industriei înles. Apoi despre mutațiile din structura clasei muncitoare.

În ultimii 15 ani. Sint exacte anii în care spectaculoase salturi calitative s-au produs în întreaga activitate politică, economică, socială, lucrare a unei ere noi în construcția socialistă, fundamentală de Congresul al IX-lea al partidului, și al cărui arhitect și strateg este tot un muncitor, cel mai vrednic fiu al clasei sale, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae CEAUȘESCU.

— Avem un program ambfios pentru acest cincinal al călății și eficienței. Nu-am fi putut năzu și realiza toate acestea dacă nu s-ar fi petrecut, mai ales de astăzi, de ieri și de ieri, o tranșantă formare calitativă în gîndirea noastră, în felul în care ne privim răspunderi, în felul nostru de a fi.

Un proces logic: muncitorii au luptat și au înfăptuit revoluția. Revoluția a operat în structura și în conștința lor transformări care le-au creat o nouă fizionomie socială și morală. Trăsură de beză a acestei fizionomii este principii, devenit mod de a fi, al echității. În fond, un principii vechi și sfînt al muncitorilor, transformat azi din deziderat în lege a existenței la scară națională, guvernînd întreaga noastră viață: „Nici muncă fără pine, nici pine fără muncă“.

Revoluția în istorie revoluționară în relațiile sociale, revoluționară în sistemul de conducere a societății, revoluționară în tehnică, în gîndirea socială, clasa muncitoare este marile motor al revoluției.

„Propunem, hotărîm, înfăptuim!“

— Intr-un fel, spunea Gheorghe Aurelian, comitetul acela de întreprindere din anii '44, '45 este un... strămos, în alte condiții istorice și sociale, al consiliului oamenilor muncitori astăzi...“

Revoluția este cuprinsă în însăși esența spiritului revoluționar al clasei muncitoare. Ea însăși s-a organizat întodeuna pe principii strict democratice. De aici și actul de solda ei unitate, ca și marea ei forță. Dar, odată cu clasa care a născut-o, democrația muncitorească a evoluat spre perfecționare și forță de cuprindere. A evoluat în etape, ca revoluția însăși. Cea mai bogată, cea mai prodigioasă — etapa pe care o parcurgem de la Congresul al IX-lea începe.

O discuție cu un om de aici, de la „Timpuri noi“, ne oferă o privire spre înțelegerea a ceea ce se petrece acum... — Cu ce vă ocupați?

— Eu? Acum? Cu democrația.

Ion Petrescu, muncitor specialist, zîmbete, aşteptînd să desopară singur întelesul gîmlui sale. Mă dau bătut.

— Ca muncitor specialist mă ocup aici, în secția de prelucrări mecanice, de reamplasarea tuturor mașinilor potrivit unui program de reorganizare tehnologică, pe principii ergonomice. Programul acesta, greu, ambfios, dar foarte necesar, a fost propus, discutat, răsdiscutat, îmbunătățit, întors pe toate fețele și în cele din urmă aprobat de adunarea generală a muncitorilor din secție, apoi de adunarea generală pe uzină a reprezentanților oamenilor muncii. Înțelegți?

— Pînă aici, da.

— Mai departe: eu sînt membru în consiliul oamenilor muncii. Și înțeleg să-mi îndeplinesc mandatul nu doar asistînd la ședințe și spunîndu-mi părerea — a mea sau a celor care m-au ales. Ci participînd cu toate puterile și la înfăptuirea a ceea ce a propus și, a hotărîm pentru muncitorimea, înțelegți?

— Înțeleg că toți fac același lucru... — Toți sau aproape toți. E loc de mai bine. Alfel n-am mai vorbi despre nevoia

de a face mai adînc înțelese rosturile autoconducerii muncitorești. Oricum, cei mai mulți au înțeles-o. De aceea se și munceste mai bine.

Nu pot să nu pun această discuție în legătură cu cite vorburi și șlim cu cite se petrece, nou și cu din ce în ce mai sporită putere, în toate colectivele muncitorești. Autoconducerea, auto-gestuirea muncitorească au parcurs repede drumul de la prima expunere, de către secretarul general al partidului, a conceptului, la formulele concrete de organizare și aplicare.

E un proces profund, de o foarte amplă perspectivă și departe de a se fi încheiat. În cuvîntarea la recentul Congres al sindicatelor, tovarășul Nicolae CEAUȘESCU spunea: „Trebuie să facem totul ca să realizăm o revoluție a oamenilor muncii, consiliile de conducere să asigure dezbateri largă a sarcinilor ce revin fiecăruia colectiv, să stimuleze puternic inițiativa creatoare a muncitorilor în realizarea planului de dezvoltare economică-socială, să antreneze oamenii muncii în stabilirea celor mai eficiente măsuri pentru realizarea unei calități noi în toate domeniile de activitate“.

Democrația muncitorească, manifestată în viața de zi cu zi a uzinelor, fabricilor, șantierelor, în adunările generale, în consiliile oamenilor muncii, dar și în dialog zilnic de lucru dintre muncitori și conducerea administrativă, dintre organizațiile partidului și masa muncitorilor, în adunări sindicale și de producție, este o realitate indiscutabilă, cu un conținut revoluționar, de maximă însemnătate pentru progresul general. Procesul perfecționării acestei democrații joacă un rol de avangardă pentru perfecționarea întregului sistem al democrației socialiste. Și în această privință, clasa muncitoare este marile laborator în care se nasc și se modelează înaltele virtuți ale societății socialiste. Democrația socialistă este și ea o emanare a conștinței, a exemplarității trăsăturilor moral-politice, ale clasei creatorilor de bunuri materiale.

La poarta uzinei „Timpuri noi“, cu două săptămîni în urmă a fost așezat un panou scris colorat de către o mîntă pricepută. El anunța că săptămîna de lucru 20-25 aprilie era, pentru toți colectivi muncitorești, al uzinei, o săptămîna de producție-record închinată zilei de 1 Mai și celei de-a 60-a aniversări a Partidului Comunist Român. Ceea ce însemna că în halele noi sau înnoite ale celei mai virșnice uzine din București, în săptămîna aceea oamenii volau să întreață măsura cotidiană a capacității lor.

În semn de omagiu, Partidului și țării, în orice uzină din România și veți găsi expresii asemănătoare — printre muncă excepțională — ale aceluiași omagiu.

Clasa care, urcînd la comanda istoriei noastre contemporane, a ridicat întreaga țară pe înălțimea de care s-a și poartă prioi cu demnitate și depunînd încredere viitorul își omagiază partidul, care i-a dat știință și forță de a birui, trîsnîndu-l erou în istorie și încredințîndu-l destinul, de libertate, independență și prosperitate al poporului român.

Mihail CARANFIL

Miinile care făuresc civilizația superioară a țării

— Noi, spunea secretarul adjunct al comitetului de partid de la „Timpuri noi“, tovarășul Vasile Ionă, producem acum aproximativ 50 de tipuri de motoare și compresoare. Le veți găsi pretutindeni, în toată economia. Mai producem și diverse utilaje sau subansamble pentru mari combinate în construcție. Tot timpul am făcut așa. Veți regăsi munca noastră în toată opera de industrializare.

Un fapt. Altul: — Am calificat aici, pentru noi, dar și pentru noile unități industriale ale țării, mii și mii de tineri muncitori. (Ing. Transdafir Hîna, șef al biroului organizarea producției).

— Și un altul: — Colectivul nostru muncitoresc a crescut puternic în acest rîstimp, s-a triplat. S-a dezvoltat producția. Cei mai mulți dintre cei noi sînt tineri și, dintre ei, majoritatea de la țară... Noi am făcut din ei muncitori; cu statutul social corespunzător (Mihail Găluț, lăcătuș mecanic, secretarul comitetului U.T.C.).

În repertoriul a văzut asta pe întregul teritoriu al țării: uzine de localități în care industria nu existase ori fusese prezentă sub chipul unor mici și neînsemnate fabricuțe au devenit centre industriale puternice. Clasa care a înfăptuit revoluția, care a cucerit puterea politică și a întronat relațiile socialiste de muncă și de viață în întreaga societate, muncind, în același timp, pentru industrializarea țării, s-a dezvoltat pe sine, și-a ridicat la putere și numărul și forța de creație. Din tot acest proces au rezultat transformări materiale profunde, înnoiri uimitoare în întreaga societate, în struc-

tura, în nivelul ei de viață, în gîndirea ei. Înălțarea țării însăși s-a schimbat. Oriunde veți vedea că o localitate s-a înălțat — urbanistic, social, cultural — în demnitatea unei civilizații superioare (iar asta veți vedea peste tot), oriunde a apărut un oraș nou, un cartier nou, cu toate ale sale (școli, case de cultură, spitale și policlinici, magazine moderne, parcuri și alii înfloriri), călății și veți găsi, undeva în preajmă, o uzină nouă, un combinat, o platformă industrială, cu un detașament muncitoresc nou și puternic. Din a cărui forță economică a înflorit viața din jur. Clasă liberă, stăpînă pe mijloacele de producție și alică la firma societății, clasa muncitoare — clasă proteică — seamănă în drumul ei viață, vigoare socială, civilizație.

Industrializarea — opera ei — adică noi resurse economice și noi locuri de muncă pentru milioane de oameni. 1.000.000 de muncitori în 1938. Și de patru ori mai mulți în 1955. Pentru ca, după numai alți 15 ani, cei mai fertili din întreaga istorie a României, și această cifră să se dubleze aproape (7.500.000). Dacă ar fi doar o creștere numerică și tot ar fi impresionant. Dar nu e doar atât. Însemnă că milioane și milioane de oameni, intră pe orbita muncii industriale, și-au schimbat statutul social, au dobîndit o profesie, un venit sigur și în creștere, căpătînd, în cele mai multe cazuri, o locuință nouă, modernă, confortabilă (numai în ultimul deceniu s-au construit 1.800.000 de locuințe) și pătrunzînd în conul de lumină al unei civilizații superioare. Și devenind, la rîndul lor, clasă muncitoare, generatoare de alte și alte prefaceri.

